

[Ejnar Kjær.]

føres en vis Kontrol med ledige Dage, ogsaa gennem et Kort, forstaar jeg som sagt ikke. Man har saa indvendt, at det ikke er saa meget selve Kortet, man har noget imod, som den Lønopgivelse, Kortet skal forsynes med. Heller ikke det forstaar jeg. Jeg erindrer her om, at vi for nogle Aar siden gennemførte en Ferieordning, der for mange Arbejderes Vedkommende bygger paa Feriemærkesystemet. I Feriemærkebøgerne skal opføres baade Arbejdssted, Arbejdstid og den for Arbejdet oppebaarne Løn. Jeg erindrer ikke, at man fra nogen Side kritiserede det, dengang det gennemførtes, men kunde det være rigtigt dengang at gennemføre det i den Forbindelse, kan det næppe være helt forkert nu at gennemføre det i en anden.

Jeg maa her, hvor Talen er om Feriebøgerne, indskyde den Bemærkning, at naar det har været hævdet, at man kunde og maaske ogsaa burde erstatte Arbejdskortene med Feriemærkebøger, saa maa Tanken herom bero paa manglende Kendskab til Forholdene. Det er nemlig kun et Faatal af Arbejderne, der har Feriemærkebøger, langt de fleste Arbejdere omfattes af en anerkendt Ferieordning, hvor man ikke bruger Bøger. I og for sig kunde man godt kombinere Feriemærkesystemet med Kontrollen, men det maatte da ske derved, at man gennemførte en Arbejdsbog, der kunde tjene begge Formaal. Jeg for min Part skulde ikke have noget imod det, men det har man fra anden Side, og derfor har man opgivet at spekulere paa det.

Jeg vil saa, naar Talen er om Arbejdskort, i øvrigt gøre opmærksom paa, at Lønopgivelserne er nødvendige for at kunne administrere den i § 16, Stk. 5, foreslaaede individuelle Ordning for Sæsonarbejderne; Lønopgivelsen er endelig nødvendig for at faa et nogenlunde sikkert Grundlag for Udmaaling af Kommnehjælpen. Jeg lægger her Vægt paa, at det sociale Udvalg, naar en arbejdsløshedsforsikret søger Kommnehjælp, skal have hans Løn for de sidste 6 Maaneder opgivet af hans Kasse.

Som jeg sagde før, jeg finder den Kritik, som Arbejdskortene har været ude for, fuldkommen hovedløs. Naar man sammenligner selve Ordningen og den Kritik, man har rejst mod den fra forskellig Side, saa maa man uvilkaarligt spørge sig selv, hvilket Formaal de Herrer Kritikere egentlig forfølger, for det kan da ikke være det at komme denne lidet udfordrende Ordning til Livs. Jeg ved ikke, hvilket Formaal de Herrer har, men jeg ved, at de, som taler

højest, gør de Interesser, som de foregiver at varetage, en ringe Tjeneste med deres Tale. Man maa jo nemlig ikke glemme, at skal det være muligt at opretholde de meget store Tilskud til Forsikringen, da er det nødvendigt, at man sikrer sig, at de Folk, der faar Understøttelse, er arbejdsløse. Ligeledes er det nødvendigt, at man sikrer sig, at de forsikrede i det Omfang, hvori det er muligt, betaler deres Kontingenter. Jeg mener, at det er forsvarligt, at man her har sat Restancefristen til 4 Uger, og at man har fastslaaet som Hovedregel, at Kommunerne kun kan yde Tilskud til Kontingentbetaling til saadanne, som er arbejdsløse, eller som er berettigede til at faa Kommnehjælp som Tilskud til Arbejdslønnen.

Inden for Udvalget har vi været stærkt inde paa en Drøftelse af de unges Forhold. Lad mig her sige, at jeg ønsker, at der skal vogtes og værnes om Ungdommen, men hvis Værnet alene skal være en Række sociale Foranstaltninger, som mere eller mindre kan betage den unge hans Arbejdslyst og Initiativ, saa er jeg ikke med længer. Og nægtes kan det jo ikke, at vi har været inde i noget af dette i de sidste Aar. Det, der er foreslaaet angaaende de unge, tilsigter da heller ikke at lade dem være ene ude i den kolde Sne, men derimod at give dem Forstaaelsen af, at de har et Ansvar over for sig selv og over for deres Fremtid, et Ansvar, de ikke kan løbe fra. De skal saa i øvrigt ligesom alle andre have udført et vist Stykke Arbejde for overhovedet at kunne blive nydende Medlem af en Kasse, og de skal have haft 26 Ugers Arbejde i de sidste 18 Maaneder forud for hver Understøttelsesperiodes Begyndelse, og dette er der intet at sige til, og der er heller ikke efter min Opfattelse noget at sige til, at der kræves et vist rimeligt Forhold mellem de Understøttelser, der ydes til de ugifte under 25 Aar og til de gifte og de ældre Arbejdere i det hele taget.

Jeg har, hvad Arbejdsløshedsloven angaar, kun tilbage at sige et Par Ord om Sæsonarbejderspørgsmaalet. Det er sikkert rigtigt, at man for de almindelige Sæsonfags Vedkommende forhøjer Karenstiden noget, men jeg anser navnlig den saakaldte individuelle Sæsonarbejderregels Gennemførelse for meget betydningsfuld. Det siger sig selv, at man ikke kan opretholde en Tilstand som den, der har hersket inden for mange forskellige Omraader i de sidste Aar, hvor Arbejderne tjener meget store Lønninger for saa straks, naar Arbejdet er ophørt, at gaa i Gang med at hæve Understøttelse, en Understøttelse — det beder